

Hồi Thứ Mười Lăm

Nguyệt Hắc Phong Cao

Tả Nhân Long nghe chuyện có liên quan đến một thiếu nữ họ Tần thì chàng nghĩ ngay đến Tần Tử Linh, nhưng đáng tiếc là Tần Đồng lại không thể nói ra danh tự của thiếu nữ đó.

Tuy hẳn nói là Kiều Mạo biết rõ chuyện này nhưng Tả Nhân Long cũng không rõ Kiều Mạo là ai, do vậy chàng vội bước ra khỏi phòng.

Thấy có một đại hán đi lại nên Tả Nhân Long liền hỏi:

- Kiều Mạo ở đâu? Tần huynh có lời mời.

Đại hán đáp “vâng” một tiếng rồi quay đầu bỏ đi ngay.

Tả Nhân Long chậm rãi bước vào phòng.

Tần Đồng mỉm cười, hỏi:

- Thế nào, có tìm được Kiều Mạo không?

Tả Nhân Long nói:

- Tiểu đệ không quen người này, lát nữa Tần huynh hỏi giúp nhé.

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Được! Chuyện đó không thành vấn đề!

Nói đoạn hẳn nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt kỳ quái và nói tiếp:

- Thế nào, vị cô nương kia và người là...

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Tại hạ chỉ hoài nghi một người, không có gì.

Vừa nói đến đây thì Kiều Mạo đã bước vào.

Tả Nhân Long thấy người này là một trung niên đại hán, thân thể cao gầy, mũi nhỏ, mắt nhỏ, dưới cằm để một chòm râu dê rất chững mắt.

Vừa bước vào cửa thì hẳn nhìn Tả Nhân Long và hỏi ngay:

- Lý huynh gọi tại hạ phải không?

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Là ta! Ta muốn hỏi người vị Tần cô nương đó là người như thế nào? Có thể là vị Lý huynh này biết rõ lai lịch cô ta.

Kiều Côn bất giác đỏ mặt, vì đây là một chuyện mất mặt nhất trong đời hẳn.

Sau một hồi do dự hần mới gượng cười, nói với Tả Nhân Long:

- Vị cô nương đó cũng không tệ, nhưng con bà nó, bản lãnh của cô ta cũng không tệ... tựa như một cành hồng đầy gai nhọn. Lý huynh đệ, nếu người để ý cô ta thì phải cẩn thận đấy.

Tần Đồng nghe vậy thì phá lên cười một tràng sang sảng, còn Tả Nhân Long mặt lạnh như tiền.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Đừng nhắc đến nữa, Tần tiểu gia. Chuyện này một khi nhắc đến là khiến tại hạ cảm thấy mất mặt quá.

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Nhưng là chuyện thế nào, người nói rõ một chút, ở đây đều là người một nhà thì có gì mà sợ mất mặt?

Kiều Mạo gật đầu, nói:

- Được, được! Con bà nó, món nợ này tại hạ không thể không đòi.

Nói đoạn hần thuật lại toàn bộ chuyện hần truy theo một tử y cô nương giả nam trang, sau đó bị đối phương khống chế, hỏi chỗ giam Giang Hải Phong rồi nửa đêm đột nhập ngục thất cứu người.

Tả Nhân Long nghe xong thì bất giác biến sắc. Chàng buột miệng nói:

- Quả nhiên là cô ta.

Kiều Mạo và Tần Đồng cũng đều ngạc nhiên. Tần Đồng hỏi:

- Lý huynh có quen biết với cô ta à?

Tả Nhân Long vội lắc đầu, nói:

- Quen thì không quen nhưng có gặp mặt nên biết là có một cô nương như thế.

Tần Đồng vội hỏi:

- Võ công của cô ta có thật như Kiều Mạo nói không?

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Tiểu đệ chỉ gặp mặt, chưa từng động thủ với cô ta nên cũng chẳng biết thực hư thế nào.

Tần Đồng trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười ha ha, hần cất giọng sang sảng nói:

- Tuyệt lắm, lần này đến Giang Nam, ngoài chuyện đối phó Giang Hải Phong ra thì còn được hội ngộ với Tần cô nương. Lý huynh đệ, rốt cuộc cô ta có hình mạo như thế nào?

Tả Nhân Long nghe hắn nói vậy thì nộ khí chợt dâng lên trong lòng, chàng cười nhạt, nói:

- Diễm tuyệt như đào lý nhưng lạnh lùng như băng sương, sợ rằng Tần huynh không có diễm phúc hưởng thụ.

Tần Đồng không nghe ra ngữ khí bất thiện của chàng. Hắn lại phá lên cười rồi lớn tiếng nói:

- Tần Đồng ta xưa nay có tính khí kỳ lạ, thà ăn một miếng đào tiên còn hơn ăn cả một giỏ lê chẳng ra gì. Hai người đã mô tả vị Tần cô nương kia như vậy thì ta quyết phải làm cho cô ta lọt vào tay mình mới thôi.

Đôi mày kiếm của Tả Nhân Long chợt dựng ngược, nhưng chàng liền thở dài một hơi mà không nói gì.

Kiều Mạo cười cười, nói:

- Nếu Tần thiếu gia thu thập được tiểu nha đầu đó thì Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo này xin bái phục sát đất.

Tần Đồng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Sau này người sẽ thấy.

Hắn chau mày và cười nhạt, nói tiếp:

- Giang Hải Phong đã đến Tây Hồ thì không chừng vị cô nương đó cũng ở gần đây thôi. Chúng ta không được khinh xuất.

Kiều Mạo tiếp lời:

- Do vậy mới chờ Yến - Chu nhị lão đưa hậu binh tới rồi mới hành động.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Bọn họ đến hay không đến cũng vậy thôi, theo ta thấy thì sự việc không nên để chậm trễ, chúng ta có tổng cộng bao nhiêu người?

Kiều Mạo nhắm tính rồi nói:

- Tính cả vị Lý huynh đệ mới đến này thì tổng cộng là ba mươi người, nhân thủ vẫn còn quá ít.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Đã quá nhiều rồi đấy.

Kiều Mạo nói:

- Tần thiếu gia, tại hạ thấy chuyện này không nên mạo hiểm, một khi đánh cỏ động rắn, đặc biệt là họ Giang kia, hắn là một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Tần Đồng phá lên cười ha ha rồi nói:

- Người quá nhát gan rồi, đã theo ta đến đây thì người còn sợ gì chứ? Bây giờ hãy tập trung nhân thủ lại, ta có chuyện muốn nói.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo biết vị Tần thiếu gia này trẻ tuổi nóng tính, võ công đích thực cũng không tầm thường nên hần đành “vâng” một tiếng rồi đi ra ngoài.

Một lát sau, mọi người đều tề tựu đông đủ.

Tần Đồng cung thủ chào quần hùng rồi lớn tiếng nói:

- Tại hạ triệu tập các vị là muốn thông báo rằng, ngày mai chúng ta bắt đầu hành động, các vị cần phải chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt là cần phải mang theo hỏa khí do tại hạ chế, ngày mai nghe hiệu lệnh của tại hạ xuất binh.

Tả Nhân Long bất giác kinh động, chàng không biết hỏa khí mà Tần Đồng nói là vật gì, nhưng hiện tại chàng cũng không tiện hỏi.

Tần Đồng lại dặn dò thêm vào chuyện cần chú ý rồi cho mọi người giải tán.

Tả Nhân Long chờ mọi người đi hết rồi mới mỉm cười hỏi Tần Đồng:

- Tần huynh có biết chỗ ở của Giang Hải Phong không?

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Tất nhiên là biết, chỉ có điều thiên cơ bất khả lậu, hiện giờ chưa thể nói cho người biết.

Tả Nhân Long cười thầm trong bụng, chàng lại hỏi:

- Hỏa khí mà Tần huynh vừa nói là thứ đồ chơi gì vậy, sao tiểu đệ không biết?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tự nhiên là người không biết, đây là vật do chính bản thân ta phát minh, uy lực cực lớn, không gì so sánh được.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Đã vậy thì có thể cho tiểu đệ xem qua không?

Tần Đồng bật cười, nói:

- Xem thì không sao, nếu người cần, ta có thể tặng người một ống, chỉ có điều hiện tại vẫn chưa thể cho người hỏa dược để dùng.

Nói đoạn hần lấy từ trong người ra một vật hình dáng dài chừng nửa thước, đưa cho Tả Nhân Long và nói:

- Cái này tặng người.

Tả Nhân Long đa tạ rồi nhận lấy, chàng thấy đây là một ống trúc dài, bên ngoài có buộc sợi tinh đồng, một đầu có móc kéo, một đầu còn để trống, tuy rất đơn giản, nhưng xem ra rất tinh xảo.

Tần Đồng cười nhạt, nói tiếp:

- Có vật này trong tay thì dù Giang Hải Phong mọc cánh cũng bay không thoát.

Tả Nhân Long lại hỏi cách sử dụng.

Tần Đồng chỉ mỉm cười và nói:

- Người hà tất phải vội vàng trong nhất thời, ngày mai tất sẽ biết.

Hắn ngáp dài một hơi rồi vừa nằm xuống giường vừa nói:

- Ngủ thôi!

Tả Nhân Long đã có chủ ý trong lòng nên cũng không nói thêm nữa, chàng để nguyên y phục mà nằm lên giường.

Tần Đồng thổi tắt đèn và không lâu sau thì cả hai cùng ngủ...

o O o

Vào khoảng giờ tý thì Giang Hải Phong cũng đang say nồng trong giấc ngủ. Bỗng nhiên... có một viên đá va vào cửa sổ “cách” một tiếng, tiếp theo có một giọng nói rất khẽ:

- Giang huynh đã dậy chưa?

Giang Hải Phong ngồi bật dậy, chàng bước đến mở cửa sổ và hỏi:

- Là vị bằng hữu nào vậy?

Người bên ngoài nói:

- Là khách không mời Tả Nhân Long đến thăm viếng. Xin chớ kinh động.

Lời dứt thì người cũng xuất hiện, một bóng trắng thấp thoáng, chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, quả nhiên đây chính là Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long.

Giang Hải Phong vui mừng, bước tới trước và nói:

- Thì ra là Tả huynh, sao lại đến vào giờ này?

Tả Nhân Long vào phòng rồi quay lại đóng cửa sổ, lúc này Giang Hải Phong đã thấp đèn lên.

Chàng mỉm cười hỏi Tả Nhân Long:

- Tả huynh có chuyện gì khẩn trương lắm chăng?

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Đang có chuyện muốn nói với Giang huynh đây.

Nói đoạn chàng thuật chuyện Tần Đồng định ngày mai sẽ động binh xuất tướng. Giang Hải Phong nghe xong thì vừa kinh vừa nộ.

Chàng cười nhạt, nói:

- Đa tạ Tả huynh đã cho biết, tên nghiệt đồ này vẫn còn mặt mũi tìm đến tại hạ sao? Được lắm, tại hạ cũng muốn xem thử bây giờ hấn có công phu ghê gớm gì mà dám tự động đến đây tìm cái chết.

Tả Nhân Long lại nói đến chuyện hỏa khí.

Giang Hải Phong cười khẩy nói:

- Một chút tài vật mà cũng dám xuất đại ngôn sao?

Chàng ngừng một lát rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Nhân tiện Tả huynh đến báo tin, tại hạ mời Tả huynh ở lại, hai chúng ta thấp đuốc nói chuyện nhé?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Bây giờ Tả mỗ cần phải trở về, bằng không nếu kéo dài thời gian để tên khốn đó tỉnh giấc và nghi ngờ thì không ổn, tối mai nhất định Tả mỗ sẽ tùy cơ mà hành sự, giúp Giang huynh một tay.

Nói đoạn chàng vội vàng mở cửa sổ, tung người lướt đi như sao xẹt trong đêm tối, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong hơi cụt hứng, nhưng chàng không ngờ Tần Đồng lại vô sỉ như vậy, hấn cam tâm cấu kết với đạo tặc để hãm hại sư huynh thì xem như chẳng còn nghĩ gì đến tình huynh đệ đồng môn rồi. Nhất thời nhiệt huyết dâng trào, Giang Hải Phong hận không thể lập tức hạ kiếm lấy mạng hấn cho hả dạ.

Đêm khuya tĩnh mịch, Giang Hải Phong đã thức dậy thì không thể ngủ lại được, chàng mở cửa bước ra ngoài sân, tứ bề vang tiếng côn trùng rí rích, bầu trời lấp lánh muôn ngàn tinh tú.

Chàng nghĩ, vì sư phụ quá nghe lời Tần Đồng nên bây giờ mới chết oan trên hải đảo, chết mà không thể nhắm mắt. Còn dã tâm của Tần Đồng thật là hiểm độc, hết hại sư phụ rồi lại mưu đồ hại sư huynh, quả là một tên đại gian đại ác.

Nếu để hạng người như thế tiếp tục sống trên thế gian thì còn gì là đạo trời?

Một ý nghĩ khác cũng hiện ra trong đầu Giang Hải Phong, ngày mai, Tần Đồng hưng binh xuất tướng đến thì chí ít mình cũng phải đại khai sát giới, điều bất ổn nhất là Thạch Cơ Tự, đây là chốn phật môn, nếu để nhuộm máu tanh thì há chẳng phải là một đại tội sao? Suy nghĩ một lúc rồi cũng chẳng tìm ra giải pháp nào khác, thế là Giang Hải Phong vội trở về phòng.

Qua ngày hôm sau, vì sợ làm kinh động và liên lụy những hòa thượng trong chùa nên Giang Hải Phong và Thiết Chưởng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng ra mai phục trước Thạch Cơ Tự.

Cuối cùng thì màn đêm cũng dần buông, Thạch Cơ Tự nằm cô độc trên tuyệt đỉnh Bắc Cao Phong, giờ đây nó càng yên tĩnh dị thường.

Sau khi tiếng chuông báo canh hai vừa dứt thì có một bóng người lướt lên tuyệt đỉnh Bắc Cao Phong như sao xẹt.

Người này toàn thân mặc hắc y, sau lưng dắt trường kiếm, tinh thần sung mãn, khí độ ngênh ngang. Hắn đứng trên một tảng đá, dõi mắt nhìn về phía Thạch Cơ Tự ở xa xa rồi quay đầu lại vẫy vẫy tay.

Lập tức có bóng người xuất hiện, một người, hai người... và chốc lát đã có đến chục người.

Hắc y nhân cười nhạt, nói:

- Đây là Thạch Cơ Tự rồi, không sai, Lý huynh đệ!

Một người trong đám đông lên tiếng rồi bước ra. Người này mặc thanh y, song mục sáng như sao, chính là thiếu niên kỳ hiệp Tả Nhân Long.

Chàng bước lên trước, cung thủ và khế nói:

- Tần huynh có gì dặn dò chăng?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Hôm nay chúng ta tuy người đông thế mạnh nhưng vẫn không được khinh suất, không được đánh cỏ động rắn.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nhất định là hấn chạy không thoát rồi.

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Sau khi chúng ta phân tán thì người ở bên ngoài phụ trách tiếp ứng, ta vào trong dụ hai tên đó ra.

Tả Nhân Long gật đầu lãnh hội.

Tần Đồng quay sang nói với quần hào:

- Các vị phải cẩn thận khi dùng hỏa khí, phải nhớ là không được đánh bừa, nghe hiệu lệnh của tại hạ thì mới được xuất thủ.

Mọi người đều gật đầu và đáp một tiếng.

Tần Đồng liền khoát tay ra hiệu, quần hào tản ra theo vị trí mà hấn quy định trước, nhất thời bọn họ đều ẩn thân. Kế đó Tần Đồng vung tay ra sau tuốt trường kiếm rồi tung người phóng đi như tên.

Chẳng mấy chốc hấn đã tiếp cận Thạch Cơ Tự, thân pháp cực nhanh nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Tần Đồng dừng bước trước cổng chùa quan sát động tĩnh một lúc rồi phi thân qua tường mà vào trong, sau đó hấn tung mình lên mái ngói của đại điện để tiến vào hậu viện.

Theo suy nghĩ của Tần Đồng, Giang Hải Phong là một nhân vật có võ nghệ phi phàm, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng bị chàng phát hiện, thế nhưng Tần Đồng đã rảo khắp hậu viện đến tiền viện mà chẳng có động tĩnh gì.

Hắn vội lướt ra ngoài cổng chùa và chau mày trầm nghĩ:

- “Thật là kỳ quái, sao chẳng có động tĩnh gì thế này?”

Nghĩ đoạn, Tần Đồng vẩy tay vào trong bóng tối, lập tức có bóng người đến gần hắn.

Tần Đồng hỏi:

- Là Thốc My Thạch Lão Huyền phải không?

Người kia gật đầu, đáp:

- Đúng thế! Tần thiếu gia có gì chỉ bảo?

Tần Đồng hỏi:

- Chẳng phải người nói là Giang Hải Phong ở trong này sao? Tại sao tìm cả nửa ngày mà chẳng thấy động tĩnh gì vậy?

Thốc My Thạch Lão Huyền gật đầu nói:

- Một chút cũng không sai, bọn chúng ở phía sau đấy.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Hậu viện, tiền viện gì ta cũng đi qua rồi, nhưng chẳng thấy một bóng ma nào cả.

Thạch Lão Huyền chau mày, nói:

- Kỳ quái, hay là bọn chúng biết tin trước nên thoát đi rồi?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Làm gì có chuyện đó. Chúng ta mới đến tối qua, tối nay bọn chúng đã có tin, vậy thì Giang Hải Phong là thần tiên chăng?

Thạch Lão Huyền suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tại hạ thấy bọn hòa thượng trong chùa này cũng chẳng tốt lành gì, chúng ta cứ mò vào hỏi lão phương trượng là biết ngay.

Tần Đồng vốn không tán thành nhưng hắn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, nói:

- Đây là một kế hay. Nếu Giang Hải Phong có trong chùa thì lão phương trượng nhất định không nhẫn tâm thấy đệ tử của mình chịu khổ nên sẽ bức hắn ra gặp chúng ta.

Hắn cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Đi, người đi vào cùng ta.

Thốc My Thạch Lão Huyền gật gật đầu, thế là hai người lập tức phi thân vào trong chùa.

Trong bảo điện tối đen như mực, chỉ có hai gian chánh điện là có thắp một đôi đuốc lớn, hai hòa thượng trực đêm đang ngủ gà ngủ gật trước phật án.

Thốc My Thạch Lão Huyền bất ngờ phóng vào chính điện, hai tiểu hòa thượng kinh tỉnh, một tên quát hỏi:

- Người là ai?

Vừa nói hắn vừa chụp chiếc mõ quăng ra.

Thạch Lão Huyền phát tay gạt chiếc mõ sang một bên, đồng thời hắn cũng tung người lướt tới trước mặt tiểu hòa thượng. Hai tiểu hòa thượng thấy có người đang đêm đột nhập mà còn mang cả binh khí nên bọn chúng đều sợ đến độ chết khiếp.

Trong Thạch Cổ Tự này, ngoài giám viện Phổ Nhất đại sư có chút võ nghệ ra thì ngay cả lão phương trượng cũng chẳng biết võ công, huống hồ là bọn tiểu hòa thượng này.

Thạch Lão Huyền vừa trừng mắt thì hai tiểu hòa thượng canh cửa đều bỏ chạy, nhưng ngay lúc đó có một luồng kinh lực từ ngoài cửa đẩy vào. Một tên lộn đầu vào, vừa lồm cồm đứng lên thì bị Thạch Lão Huyền bồi cho một chưởng, toàn thân hắn va vào tường đá, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Tên còn lại vội quỳ gối, chấp tay van xin:

- Đại gia tha mạng, tha mạng!

Thạch Lão Huyền cười nhạt một tiếng rồi đạp chân lên vai tiểu hòa thượng và nói:

- Muốn sống thì hãy theo sự thực mà nói nhé.

Lúc này Tần Đồng cũng tung mình lướt vào.

Hắn quát hỏi:

- Nói mau, hai tục khách lưu trú trong chùa này hiện giờ ở đâu?

Tiểu hòa thượng ấp úng hỏi lại:

- Là Giang thí chủ và Lâu thí chủ phải không?

Thạch Lão Huyền vui mừng, hắn liên tục gật đầu và nói:

- Không sai, hai bọn chúng trốn đi đâu rồi?

Tiểu hòa thượng chỉ tay về phía hậu viện và nói:

- Chẳng phải ở trong phòng tại hậu viện đó sao?

Thạch Lão Huyền đập mạnh xuống một cái, khiến tiểu hòa thượng ngã ngửa chống bốn vó lên trời.

Thạch Lão Huyền lớn tiếng mắng:

- Cút con bà người đi! Lão gia hỏi người là hai tên khốn đó trốn ở đâu rồi?

Hắn lại rút quỷ đầu đao ra và lạnh giọng nói:

- Nói mau, nếu không thì ta giết người!

Tiểu hòa thượng gục đầu xuống đất, vừa khóc hắn vừa nói:

- Nhị vị đại gia tha mạng, quả thực là tiểu tăng không biết chuyện này, xin tha mạng.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Đưa hắn đi gặp phương trượng của bọn chúng.

Thạch Lão Huyền tiếp lời:

- Mau! Dẫn đường đi gặp phương trượng của các người.

Nói đoạn hắn kề quỷ đầu đao vào cổ tiểu hòa thượng. Ba người cùng đi về phía bảo điện.

Thấy tiểu hòa thượng đi hơi chậm nên Thạch Lão Huyền vung chân lên định đá một cước, lực chưa phát thì đột nhiên có một luồng kinh phong từ bên phải bắn tới.

“Bốp” một tiếng, luồng kinh phong trúng ngay vào đầu gối của Thạch Lão Huyền, hắn đau đớn kêu lên thất thanh, suýt chút nữa là ngã lăn ra đất.

Hắn vung quỷ đầu đao lên và la lớn:

- Không xong rồi, Giang Hải Phong đến rồi!

Lời vừa xuất thì trên mặt hắn lại vang lên một tiếng “bốp” nữa, Thạch Lão Huyền tá hỏa tam tinh, ngã gửa ra đất.

Tần Đồng ở phía sau bất giác kinh hãi, hắn quát lớn:

- Giang Hải Phong, người sắp chết đến nơi mà còn dám tung hoành hả?

Nói đoạn hắn tung người phóng lên, ngay lúc đó có một giọng lạnh lùng khế quát:

- Đồ vô sỉ, người hãy cút đi!

“Vù” một tiếng, một điểm đen bắn thẳng vào mặt Tần Đồng. Tần Đồng vận khí lên hữu chưởng, đánh ám khí văng ra ngoài, thì ra đó chỉ là một viên đá.

Hắn phần nộ quát lớn:

- Giang Hải Phong đừng chạy, ta đến gặp người đây!

Vừa dứt lời thì thân hình hắn đột nhiên tung lên mái ngói đối diện, nhưng thân pháp của đối phương cũng nhanh đến độ xuất kỳ.

Khi Tần Đồng tung người lên thì hắn chỉ thấy đối phương như một làn khói nhẹ biết mất ở ngoài vách tường.

Tần Đồng lại truy theo ra ngoài, nhưng bóng người đã biến mất tung tích. Hắn buột miệng nói:

- Kỳ quái!

Và quét mục quang nhìn ra tứ phía. Lúc này bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện.

Tần Đồng thấy rõ người này nên vội hỏi:

- Là Lý huynh phải không?

Người đến mỉm cười, đáp:

- Đúng vậy! Thì ra là Tần huynh, tiểu đệ tưởng là địch nhân.

Tần Đồng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người canh trong đó phải không?

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Không sai, có gì không đúng chẳng?

Tần Đồng thầm kêu kỳ quái rồi lại hỏi:

- Người không phát hiện được gì à?

Tả Nhân Long lắc đầu, Tần Đồng lại hỏi:

- Từ đây đi ra là nơi nào?

Tả Nhân Long nói:

- Tiểu đệ cũng không biết.

Tần Đồng cực kỳ âm hiểm, túc trí đa mưu nhưng hắn không ngờ rằng người trước mặt hắn cũng chính là một đại địch của hắn.

Tả Nhân Long dùng thân thủ Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ mà vào trong cứu hòa thượng, dả thương Thạch Lão Huyền, nhưng bây giờ chàng lấy thân phận Lý Đại Trung mà xuất hiện, khiến Tần Đồng không chút nghi ngờ.

Bất giác Tả Nhân Long cười thầm và nghĩ:

- “Có lẽ Giang Hải Phong cũng chỉ ở quanh đây, nhưng vì bọn Tần Đồng lập trận mai phục nên Giang Hải Phong mới chưa xuất hiện, ta phải dụ Tần Đồng ra ngoài trận thế để huynh đệ bọn họ gặp nhau và tự giải quyết chuyện giữa bọn họ.”

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Cách đây không xa có một ngọn núi, chúng ta đến đó xem thử, may ra có thể phát hiện được gì chẳng?

Tần Đồng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được! Chúng ta đi!

Thế là hai người một trước một sau lướt đi như tên.

Tần Đồng thầm kinh ngạc trước thân thủ của Lý Đại Trung, hấn buột miệng tán thưởng:

- Công phu của Lý huynh đệ cũng không tầm thường.

Nói đoạn hấn gia tăng cước lực truy theo nhưng thủy chung vẫn không đuổi kịp Tả Nhân Long.

Tần Đồng càng thêm kinh ngạc, lòng nghi ngờ chợt trở lên, hấn quát lớn:

- Lý huynh đệ đứng lại, ta có chuyện muốn nói với người.

Nhưng thân pháp của Tả Nhân Long ở phía trước càng tăng nhanh như sao xẹt. Thạch động linh cảm thấy bất ổn nên quát lớn:

- Còn không đứng lại hả?

Tả Nhân Long quay lại, mỉm cười nói:

- Tần huynh, sắp đến nơi rồi.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Tả Nhân Long vẫn không dừng bước, cười ha ha một tràng rồi nói:

- Lý Đại Trung!

Tần Đồng hận đến tột đỉnh, hấn vung hữu thủ đánh ra một mũi thấu phong tiêu, ám khí vừa xuất thủ thì đã bay đến sau lưng Tả Nhân Long. Nhưng ngay lúc đó, Tả Nhân Long vội quỳ một chân xuống, thân hình ngửa ra sau, hữu thủ vung ra bắt lấy ám khí. Chàng cười nhạt, rồi nói:

- Nguyên vật xin trả lại!

“Vù” một tiếng, mũi ám khí lập tức bay ngược về phía Tần Đồng.

Tần Đồng xuất hữu chưởng với ba thành công lực, đánh cho mũi thấu phong tiêu xoay một vòng rồi rơi xuống đất. Thế là Tần Đồng không dám đuổi theo nữa, vì hấn không rõ Lý Đại Trung dụ mình đến đây là có dụng ý gì?

Hấn dừng bước và cười nhạt, nói:

- Họ Lý kia, đã có bản lãnh thì hà tất phải úp úp mở mở như thế.

Bỗng nhiên Lý Đại Trung quay ngoắt lại và nói:

- Tần Đồng, ngươi hãy đứng đó, sẽ có người đến gặp ngươi đấy, ta là người ngoài cuộc nên cũng không muốn xen nhiều và chuyện này.

Tần Đồng sững người, đột nhiên lại thấy Lý Đại Trung cười lớn một tràng rồi nói:

- Họ Giang kia, phần còn lại là chuyện của người, mau ra đi thôi! Ha ha!

Tràng cười chưa dứt thì chợt nghe có một người khác nói:

- Đa tạ!

Tần Đồng cảm thấy có bóng người thấp thoáng trước mắt, đó là một bạch y thiếu niên, mày kiếm mắt sao, đang từ từ tiến về phía hắn. Nhìn kỹ một lúc thì bất giác hắn rùng mình.

Không chờ Tần Đồng khai khẩu, bạch y thiếu niên đã cười nhạt rồi nói:

- Sư đệ! Đã lâu rồi chúng ta không gặp.

Tần Đồng nói với giọng đầy căm hận:

- Hóa ra người ở đây, ta đợi người đã lâu rồi.

Nói đoạn hắn từ từ tiến về phía Giang Hải Phong.

Lúc này Tả Nhân Long ở bên cạnh cười hì hì, nói:

- Các người là sư huynh đệ, có chuyện gì hãy tự giải quyết, đừng lôi kéo người ngoài vào, ta cũng rất công bằng.

Chàng cười ha ha rồi nói tiếp:

- Chuyện xấu trong nhà đừng rêu rao ra ngoài, các người hãy tự nói với nhau vậy.

Giang Hải Phong cung thủ nói với Tả Nhân Long:

- Xin Tả huynh lui sang một bên, chờ tiểu đệ trừ tên nghiệt đồ khi huynh sát sư này rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Tần Đồng không khỏi kinh ngạc, lúc này hắn mới biết Lý Đại Trung là hóa danh của người này.

Hắn lui một bước và cười nhạt, nói:

- Thì ra người là Tả Nhân Long, tại sao người lại ăn cháo đất bát, thế là nghĩa lý gì?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Cái gì là ăn cháo đất bát? Tả Nhân Long ta đường đường chính chính là một nam tử hán, há có thể làm đồng bọn với các người sao? Chu Kỳ và Yển Cửu Công cũng khi người thái quá, chờ bọn họ đến rồi ta sẽ cho bọn họ nếm mùi đau khổ.

Tần Đồng cười ha ha rồi nói:

- Người cũng quá vô sỉ đấy.

Bỗng nhiên hắn vung hữu thủ lên, “cách” một tiếng, theo đó là một quả cầu lửa bay ra trong đám khói vòng.

Tả Nhân Long kinh hãi kêu lên:

- Giang huynh cẩn thận.!

“Ầm” một tiếng, quả cầu lửa nổ tung, vì sớm biết trước sự lợi hại của loại hỏa khí này nên Tả Nhân Long nhanh chóng nằm mọp xuống và không hề hấn gì. Còn Giang Hải Phong thì suýt chút nữa bị lửa thiêu, đại nộ chột trào lên, chàng quát lớn:

- Giỏi cho thứ nghiệt chướng.

Lời phát thì song thủ cũng phát ra, thân hình chàng như một con đại ưng lao vút về phía Tần Đồng.

“Cách” một tiếng nữa, lại một đám khói vàng tỏa ra. Giang Hải Phong đang lao mình trên không nên không thể tránh né, chàng tung kinh lực trên song thủ, đánh quả cầu lửa bay đi, nhưng y phục của chàng cũng bị bén chút lửa.

Trong lúc chàng vội vàng dùng tay áo dập lửa thì Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Có giỏi thì người hãy theo ta!

Nói đoạn hấn quay người bỏ chạy, nhưng lúc này Tả Nhân Long thấy Giang Hải Phong ngộ hiểm nên liền tung mình đến chặn trước mặt Tần Đồng, chàng cười cười và nói:

- Tần Đồng, ngươi không được đi!

Hàn quang lấp lánh, một thanh nhuyễn kiếm đã phi vũ trước mắt Tần Đồng. Tần Đồng cười khẩy một tiếng rồi cũng vung hữu thủ, “soạt” một tiếng, Tý Dạ Lục Châu kiếm đã nằm gọn trong tay hắn.

Tả Nhân Long sợ song kiếm va hạm thì nhuyễn kiếm của mình sẽ tổn hại nên vội lách người qua một bên.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Nhị thái gia chờ hai người ở bên kia.

Nói đoạn hấn tung người lướt đi, nhưng song cước vừa hạ xuống thì đã thấy một bóng bạch y đứng trước mặt rồi.

Tần Đồng nhận ra đây là Giang Hải Phong nên quát lớn rồi phát trường kiếm ra, một đạo ngân quang nhằm vào ngực Giang Hải Phong mà đánh tới.

Giang Hải Phong khẽ quát:

- Tần Đồng, ngươi hãy nạp mạng đi.

Lời vừa phát thì Ngưng Sương Kiếm cũng xuất thủ, thân kiếm mang theo một đạo kinh phong đánh vào xương hông của Tần Đồng.

Nhất thời hai người đã vây quần lấy nhau.

Trong bóng đêm chỉ thấy hai đạo kiếm quang và hai bóng người một đen một trắng, thoắt phân thoắt hợp, lúc lên lúc xuống, chiêu chiêu thức thức xuất ra liên tu bất tận.

Đột nhiên nghe “choang choang” hai tiếng gậy gọn, hai bóng người lập tức phân ra hai hướng.

Giang Hải Phong cũng rất lo lắng cho thanh kiếm của mình, tuy kiếm này không phải phàm vật nhưng chàng biết Tỷ Dạ Lục Châu kiếm của Tần Đồng là một bảo kiếm hy hữu trên thế gian.

Bất giác chàng nhìn kỹ lên thanh kiếm của mình thì thấy kiếm quang vẫn lấp lánh, thân kiếm không bị tổn hại gì.

Còn Tần Đồng vốn không có ý luyện chiến, hấn thừa biết bản lãnh của mình vẫn kém Giang Hải Phong một bậc nên nhất tâm nhất ý đánh bài tẩu mã. Song phương vừa phân ra thì hấn hú một tiếng quái đản rồi tung người lướt đi.

Giang Hải Phong cũng không dám chậm trễ, chàng vội thi triển thuật Lục Địa Phi Đằng truy theo, chỉ ba bước nhảy thì chàng đã đến sau lưng Tần Đồng.

Lúc này Tần Đồng tựa như một con chó điên bị nhiều người dồn đánh nên hấn đã có ý liều mạng.

Thân hình Giang Hải Phong vừa hạ xuống thì đột nhiên thấy hấn quay người và quét ra một đường kiếm, kiếm quang cuộn cuộn như ngân hà, đánh vào nửa phần trên thân người Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng, song thủ bình thế đẩy ra, đồng thời thân người đột nhiên khom xuống chỉ còn hơn nửa thước.

Kiếm của Tần Đồng chưa tới đích thì cả người hấn lẫn kiếm bị một đạo kinh lực di sơn đảo hải đánh văng qua một bên.

Giang Hải Phong lớn tiếng nói:

- Nghịch đồ không biết xấu mặt, ngươi còn muốn chạy à?

Lời dứt thì thân hình chàng cũng bốc lên, đang định hạ thân xuống đám cỏ thì đột nhiên nghe “cách” một tiếng, theo đó là ánh hỏa quang lấp lánh.

Giang Hải Phong biết là đối phương lại phát hỏa khí nên vội vung tả chưởng đánh “vù” ra. Một đám khói vàng lan tỏa trên không trung rồi phát hỏa lực đỏ rực, sau đó rơi xuống đất và bốc cháy ngàn ngút.

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, chàng mạo hiểm lướt qua đám khói nhưng Tần Đồng đã mất hút tung tích.

Chàng tức giận tự nói:

- Giỏi cho tên gian xảo, ta không giết người thì thể không làm người.

Lúc này Tả Nhân Long cũng từ từ bước đến, chàng nói:

- Nhất định là hấn thoát rồi, có tìm cũng vô ích.

Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi nói:

- Khó khăn lắm Tả huynh mới dụ được hấn đến đây, vậy mà không ngờ tại hạ lại để hấn chạy mất, thật là đáng hận.

Tả Nhân Long nói:

- Nếu Giang huynh có gan thì tại hạ sẽ đưa huynh đi tìm hấn, chỉ có điều đối phương có bày bố trận pháp và hỏa khí rất nguy hiểm.

Giang Hải Phong cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Tả huynh xem tại hạ quá nhát gan rồi, chúng ta đi thôi!

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Được! Khi đó, Giang huynh chỉ lo đối phó Tần Đồng, kỳ dư bọn còn lại cứ giao cho tại hạ.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Được, cứ thế mà làm!

Lời vừa dứt thì bỗng thấy có bóng người thấp thoáng trong đám cỏ, Tả Nhân Long quát hỏi:

- Là kẻ nào?

Giang Hải Phong vội nói:

- Là Lô Vân Bàng đấy!

Một người bước ra từ bụi cỏ rậm, quả nhiên là Thiết Chưởng Hắc Ưng Lô Vân Bàng.

Lão cười nhạt, nói:

- Ái chà, vậy mà khiến ta tìm muốn chết!

Lão bước đến gần và nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt hiếu kỳ rồi nói:

- Ôi! Người chẳng phải là Tả thiếu gia đó sao?

Tả Nhân Long mỉm cười và gật đầu.

Giang Hải Phong vội bước tới và nói:

- Vừa rồi tại hạ đã gặp Tần Đồng, vốn cũng không khó cầm giữ hấn, nhưng vì tên khốn đó có hỏa khí nên đã chạy thoát rồi.

Lô Vân Bàng cười cười, nói:

- Vậy cũng tốt, hấn chạy thoát lần này nhưng chạy không thoát lần sau, chúng ta trở về tính kế lâu dài thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão nói đơn giản quá! Bây giờ tại hạ và Tả huynh đi tìm bọn chúng, bọn chúng có hỏa khí, có trận đồ, chi bằng lão ở đây chờ tại hạ, xong việc tại hạ sẽ quay lại tìm lão.

Lâu Vân Bàng đáp lời:

- Nhưng người phải cẩn thận đấy, theo ta thì...

Giang Hải Phong không chờ lão nói hết lời, chàng phất tay ra hiệu cho Tả Nhân Long và nói:

- Đi, chúng ta đi thôi!

Hai người lập tức thi triển thân pháp phóng đi. Tả Nhân Long trước, Giang Hải Phong sau, nhằm thẳng Thạch Cổ Tự mà phóng bước. Chừng một khắc sau thì Tả Nhân Long đột nhiên dừng bước. Giang Hải Phong thấy Thạch Cổ Tự vẫn tĩnh lặng ở xa xa, chàng buột miệng hỏi:

- Sao chẳng có bóng người nào vậy?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Chỉ cần Giang huynh tung người đi là biết ngay.

Chàng vừa chỉ tay vừa nói tiếp:

- Nơi này... nơi kia... đều có người mai phục.

Giang Hải Phong nhìn một lúc rồi mỉm cười, nói:

- Tả huynh đừng lo, đây là Sinh Tử Vô Cực trận pháp, tại hạ tự tin là có thể phá được.

Tả Nhân Long gật gật đầu và nói:

- Đúng rồi, kiến văn của Giang huynh thật là quảng bác. Vừa rồi Tả mỗ đoán già đoán non nửa ngày nhưng cũng chỉ nhìn ra đây là một thứ trận đồ chính phản tương khắc, không ngờ lại ngầm hợp với một đường về Thái Nguyên vô cực.

Bất giác Tả Nhân Long càng khâm phục Giang Hải Phong hơn, chàng nói tiếp:

- Đã vậy thì Tả mỗ công phá hai cửa Khôn và Khảm trước, tình thế tất sẽ động đến chủ vị, khi đó Giang huynh sẽ xuất chiến, thế nào?

Giang Hải Phong chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Không cần, chỉ cần Tả huynh nhập thẳng vào cửa Kiền thì chủ vị không thể không hiện xuất, như vậy còn có thể tránh được địch nhân hai mặt.

Tả Nhân Long càng bá phục sát đất, chàng gật đầu nói:

- Được!

Nói đoạn chàng tung mình phóng đi. Thân pháp của chàng quả nhiên là phi phàm.

Chàng vừa hạ chân vào trận thì hữu thủ đánh xéo ra một viên đá, phương hướng là nhằm vào âm cảnh của bộ vị cửa Kiền.

Viên đá vừa rơi thì quả nhiên có người quát:

- Đánh!

Theo tiếng đó là một tiếng “ầm” cùng một đám khói vàng bay về phía Tả Nhân Long.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long có dụng ý muốn thăm dò thực hư ở vị trí của Kiền nên lúc này chàng lập tức lặn người xuống đất để tránh hỏa khí.

Khi đối phương phát hỏa khí thì chàng búng cả hai tay hai chân xuống đất, thân hình như một con đại ưng bổ thẳng vào vị trí cửa Kiền.

Canh giữ ở cửa này chỉ là những đại hán võ công tầm thường, lúc này thấy người đến là Tả Nhân Long thì bọn chúng sững sờ và lớn tiếng noi:

- Thì ra là Lý sư phụ, bọn tại hạ nhìn lầm rồi.

Một lời vừa dứt thì song chưởng của Tả Nhân Long đột nhiên đẩy ra với hai luồng kinh lực tan bìa phá thạch, hai tên đại hán không kịp kêu la, nhất thời bị lực đạo đẩy ra xa hai trượng và hôn mê bất tỉnh.

Tả Nhân Long vội tung người lướt qua một bên, quả nhiên trận thế lập tức phát động, nhưng trước mắt chỉ thấy một rừng cây tốt mật, nào có thấy con đường nào đâu?

Cũng may là chàng được Giang Hải Phong nói rõ về sự ảo diệu của trận pháp này nên thấy biến trạng cũng không kinh ngạc.

Tả Nhân Long xông tới trước một đoạn rồi rẽ phải, tình thế trước mặt lại trở nên bình thường.

Lúc này chợt nghe có tiếng quát:

- Họ Tả kia, người tự tìm cái chết rồi.

Lời vừa dứt thì “ầm” một tiếng, một quả cầu lửa bay về phía Tả Nhân Long, chàng biết hỏa khí này là do Tần Đồng ở chủ vị phát ra.

Tả Nhân Long vội lách người tránh né, thuận thế chàng cũng đánh hỏa khí về phía Tần Đồng.

Nhất thời cỏ cây xung quanh đều bắt lửa cháy hừng hực, nơi ẩn thân của Tần Đồng đã bại lộ, suýt chút nữa thì hắn bị lửa thiêu thân.

Tần Đồng nộ khí quát lớn:

- Mọi người mau ra đi, hãy bắt tên tiểu tử ăn cháo dất bát cho ta.

Vừa nói hắn vừa phóng về phía Tả Nhân Long, kể đó tứ bề cũng đều có động tĩnh.

Trong những đám cỏ cao rậm có bảy tám bóng người liên tiếp lướt về phía Tả Nhân Long.

Tần Đồng đi trước, hắn nộ khí thi triển Lăng Ba Bộ, chỉ sau ba bốn bước nhảy là đã đến trước mặt Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long cười sang sảng và nói:

- Tần Đồng, ngươi còn sai một điều.

Nói đoạn chàng điểm hai mũi chân xuống đất, dùng bộ pháp Liễu Thượng Tước mà bung lên cao bốn năm trượng rồi lướt qua vách đá.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Lên trời xuống đất gì ta cũng truy theo ngươi!

Nói đoạn hắn cũng tung người phóng lên. Tả Nhân Long quay người xuất kiếm, nhuyễn kiếm nhằm vào mạn sườn phải của Tần Đồng mà đâm tới. Thế nhưng trường kiếm của Tần Đồng đã sớm thủ sẵn trong tay, hắn chồm người tới trước và mãnh xuất một chiêu. Tả Nhân Long sợ song kiếm va chạm thì nhuyễn kiếm của mình tất có hao tổn nên lập tức thu kiếm lại và lui bước.

Ngay lúc đó, một bóng bạch y như từ trên không đáp xuống, người này cười nhạt, nói:

- Tần Đồng, chuyện của huynh đệ chúng ta thì chúng ta tự giải quyết thôi.

Lời chưa dứt thì bóng bạch y đã tung một cước đá vào tay cầm kiếm của Tần Đồng.

Tần Đồng cảm thấy hổ khẩu tay nóng ran, suýt chút nữa thì thanh Tỷ Dạ Lục Châu kiếm vọt khỏi tay mà bay đi.

Hắn kinh hoàng nhìn lên thì thấy Giang Hải Phong đã đứng sừng sững trước mặt rồi.

Chợt nghe Tả Nhân Long cười lớn rồi nói:

- Ta đi đối phó với bọn vô danh tiểu tốt kia đây.

Nói đoạn chàng ngửa người lộn ra sau rồi lướt đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong rưng rưng ngấn lệ, chàng đau buồn nói:

- Tần Đồng! Trước khi quyết sinh tử, ta muốn làm rõ vấn đề, phải chăng sư phụ đã chết? Phải chăng đã chết trong tay người?

Trước khi gặp Giang Hải Phong, căn bản Tần Đồng chẳng xem Giang Hải Phong ra gì, nhưng bây giờ đứng đối diện thì trong lòng hắn bất giác cảm thấy lạnh lạnh.

Nói cho cùng thì phân nửa công phu của hắn là do Giang Hải Phong truyền thụ, bây giờ phải động thủ với vị sư huynh này thì bảo hắn làm sao không sợ?

Đương thời hắn cắn chặt môi nhưng giọng nói vẫn hơi run run, hắn nói:

- Ta nói là sư phụ chết trong tay người, người chớ ngậm máu phun người.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chuyện đó cũng không cần nói nữa, nhưng tại sao người lại dương ngôn ngoài giang hồ, nói rằng ta hại chết sư phụ? Tại sao người lại vu oan giá họa cho ta?

Tần Đồng lui một bước và nói:

- Ta hận là không sớm giết chết người.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác bật cười, chàng gật đầu và nói:

- Được thôi, hôm nay chúng ta thử xem ai chết ai sống.

Nói đoạn chàng tiến tới trước một bước.

Tần Đồng vội quát:

- Người không được bước tới nữa, người...

Giang Hải Phong cười ha ha một tràng, đột nhiên Ngưng Sương Kiếm xuất thủ, mang theo một đạo ngân quang đâm thẳng vào giữa ngực Tần Đồng.

Qua trận chiến vừa rồi, Tần Đồng đã khiếp uy phong của đối phương, lúc này dường như hắn không thể tái chiến nữa.

Hắn vội tránh sang một bên và nói:

- Giang Hải Phong, người dám theo ta qua bên này không?

Giang Hải Phong cười lớn rồi nói:

- Trận pháp Sinh Tử Vô Cực mà người bày bố chẳng xa lại gì đối với ta, lúc sư phụ truyền thụ cho ta thì người còn chưa nhập môn, vậy mà bây giờ người lại dùng để vây ta, thật là nằm mơ.

Tần Đồng bất giác sửng người, hắn vội vung hữu thủ đánh hỏa khí ra, hỏa quang vừa hiện thì “ầm” một tiếng kinh thiên động địa.

Giang Hải Phong đã sớm đề phòng, lần này chàng không thụ động để đối phương bỏ trốn nữa, hỏa khí vừa phát thì chàng cũng vận lực tung người lướt tới.

Hỏa khí lướt qua người chàng và phát nổ thì trường kiếm của chàng cũng xuất ra theo thế Bình Phân Thu Thủy.

Tần Đồng vội lách người qua phải nhưng hấn đầu ngờ rằng kiếm của đối phương cũng lệch qua phải, hấn vội lách qua trái thì mũi kiếm của Giang Hải Phong cũng điểm qua trái.

Đây chính là Ảnh Tử kiếm pháp của Ngân Hà lão nhân.

Tần Đồng kinh khiếp, mặt không còn sắc máu, hấn vội vận công lực lên hữu thủ và hất Tý Dạ Lục Châu kiếm ra ngoài.

“Choang” một tiếng, kiếm của Tần Đồng miễn cưỡng đẩy được mũi kiếm của Giang Hải Phong qua một bên. Nhưng chiêu kiếm này của Giang Hải Phong biến hóa vô cùng, trường kiếm bị đẩy ra thì lập tức như ngân hà cuộn trở lại.

Lần này thì Tần Đồng hết đường tránh né, hấn thấy một đạo bạch quang như dòng thác cuộn thẳng vào mặt mình, hấn vội ngửa người ra sau. Nhưng vẫn chậm một bước, mũi Ngưng Sương Kiếm của Giang Hải Phong đã vạch một đường từ má trái xuống vai phải của hấn, độ dài chừng nửa thước, nhất thời máu tươi thấm dẫm y phục. Tần Đồng đau đớn buột miệng kêu thất thanh.

Hấn loạng choạng lui mấy bước rồi ngồi bịch xuống, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi trở tay kiếm, thoáng cái thanh Ngưng Sương Kiếm đã kề vào cổ Tần Đồng.

Tần Đồng rung mình, hấn ấp úng nói:

- Người... người muốn thế nào?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Ta muốn báo thù cho cái chết của sư tôn nên phải giết tên nghiệt đồ lòng lang dạ sói người.

Lời vừa dứt thì mũi kiếm chợt hạ xuống, điểm vào ngực trái của Tần Đồng.

Giang Hải Phong định đẩy trường kiếm vào thì chợt người Tần Đồng kêu lên:

- Giang Hải Phong, người không thể giết ta!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nghiệt đồ sát sư, ai ai cũng muốn trừ diệt, có gì là không thể giết người?

Tần Đồng run tay thò vào thắt lưng và nói:

- Ta cho người xem vậy này.

Hấn lấy ra một phiến ngọc xanh như lá trúc và nói tiếp:

- Đây là Thanh Ngọc Lệnh của Ngân Hà Môn, lẽ nào người dám bất tuân?

Giang Hải Phong bất giác rùng mình, chàng vội hỏi:

- Cái này người lấy từ đâu ra?

Tần Đồng cười nhạt một tiếng rồi đứng lên, hấn nói:

- Trước tiên người chờ hỏi là ta lấy từ đâu, tóm lại có ngọc lệnh bên người thì dù có sư tử tái thế, người cũng không được đả thương ta.

Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi nói:

- Ta cứ giết người để xem thử người làm được gì?

Nói đoạn chàng dần bước tới trước.

Tần Đồng vừa lui vừa nói:

- Nếu người đả thương ta thì người là nghịch đồ của Ngân Hà Môn.

Giang Hải Phong cười khẩy, nói:

- Người giết sư phụ đoạt ngọc lệnh mà còn xứng đáng làm đệ tử trong Ngân Hà Môn à? Thật là hạng cực kỳ vô sỉ.

Nói đoạn chàng đẩy mạnh trường kiếm tới, đột nhiên Tần Đồng tung người lộn ra sau, vừa đủ để tránh né mũi kiếm.

Nhưng không ngờ trong lúc hai người giằng co thì vô tình đã đẩy nhau tới bờ vực, do mép cỏ hơi cao nên song phương không ai phát hiện được.

Chờ đến lúc Tần Đồng tung người lộn ra, khi hạ xuống thì hấn mới phát hiện chỗ mình hạ chân là bờ vực, nhưng đã không thể vãn hồi lại được.

Chỉ nghe hấn kêu thảm một tiếng rồi trượt dài xuống bờ vực, trông tựa như một quả cầu lăn tròn, lăn mãi không dừng.

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người. Chàng nghĩ có lẽ Tần Đồng đã tan xương nát thịt. Chút tình đồng môn, ngày đêm cùng nhau tập luyện chợt dâng lên trong lòng.

Nhất thời khiến Giang Hải Phong vô cùng cảm khái.

Chàng thở dài một hơi rồi đứng chết lặng giữa đường trường.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên có người ở sau lưng chàng cất tiếng nói:

- Thế nào, đã giải quyết xong rồi à?

Giang Hải Phong giật mình trở về thực tại.

Chàng quay lại thấy người đến là Tả Nhân Long nên vội cung thủ nói:

- Đa tạ Tả huynh quan tâm đến chuyện này, nếu không thì sự thắng bại đêm nay thật khó lường.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Tả huynh cũng đã thu thập bọn đại hán kia rồi à?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Chỉ là bọn hạ lưu tam đẳng, không đáng để bọn ta phải ra tay. Tả mỗ đã tước binh khí của bọn chúng và bảo bọn chúng quay về nói với Chu Kỳ và Yến Cửu Công đến đây tạ tội.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Thực ra tại hạ cũng chẳng muốn hỏi tội bọn họ, chỉ muốn xem thử bọn họ có biết lỗi mà sửa hay không mà thôi.

Tả Nhân Long nói:

- Tại hạ cũng căm phẫn Yến - Chu nhị lão, nhưng bây giờ sự việc đến nước này thì bọn họ cũng không dám làm gì nữa rồi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Chuyện này thành công là nhờ đại lực của Tả huynh giúp đỡ.

Tả Nhân Long vội nói:

- Chuyện của Giang huynh đệ đã kết thúc, bây giờ Tả mỗ cũng phải làm chuyện của mình, ngày sau chúng ta gặp lại nhé.

Nói đoạn chàng cung thủ chào.

Đang lúc định quay người cất bước thì Giang Hải Phong bước tới hỏi:

- Tả huynh có chuyện gì cản trở lực thì dù chết vạn lần Giang mỗ cũng không chối từ.

Tả Nhân Long nghe vậy thì bất giác ngẩn người, chàng gượng cười rồi nói:

- Chuyện này không cần Giang huynh đệ giúp đỡ, tại hạ chỉ muốn tìm một người, tìm không được người này thì tại hạ không thể yên tâm.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Người đó là ai? Có thể nói cho tại hạ biết không?

Tả Nhân Long muốn nói nhưng lại thôi, chàng lắc đầu rồi tung người lướt đi, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm.

- o O o -

Hết Tập 7